

Arrest

nr. 132 592 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verkreeg een visum kort verblijf (type C) voor het Schengengrondgebied, geldig van 26 juli 2012 tot en met 14 september 2012.

Verzoekster deed op 30 augustus 2012 te Blankenberge, onder de vorm van een bijlage 3, een aankomstverklaring. Zij werd toegelaten tot verblijf tot 14 september 2012.

Het bestuur beval verzoekster op 18 september 2012, onder de vorm van een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen. Dit bevel werd op 10 oktober 2012 ter kennis gebracht aan verzoekster.

Verzoekster diende op 16 oktober 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het bestuur verklaarde die aanvraag op 10 januari 2013, onontvankelijk.

Het bestuur beval verzoekster diezelfde dag, onder de vorm van een bijlage 13sexies, het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen met inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Dit betreft thans de bestreden beslissing die betekend werd op 4 april 2014. Zij is gemotiveerd als volgt:

« En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée,:

(...)

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf : beslissing tot weigering van verblijf 9ter genomen op 11.01.2013;

En application de l'article 74/14,§3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:

(...).

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 10.10.2012. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.

INTERDICTION D'ENTREE - INREISVERBODEN

(...)

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen:

(...).

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

- Betrokkene kreeg op 10.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Verzoekster diende op 27 februari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het bestuur verklaarde die aanvraag op 4 juli 2013 onontvankelijk. Een attest van immatriculatie model A werd afgeleverd in afwachting van een beslissing ten gronde.

Het bestuur verklaarde die aanvraag op 24 februari 2014 ongegrond.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14, eerste lid, van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de

Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

Te dezen betreft het een tweetalige beslissing die is opgesteld in het Frans en het Nederlands. Deze beslissing is niet het resultaat van een aanvraag van verzoekende partij. Conform artikel 39, § 1 juncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. Te dezen werden de bestreden beslissing betekend in Blankenberge, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (cf. RvS 28 januari 2011, nr. 211.569).

De Raad dient de zaak in het Nederlands te behandelen conform het gestelde in artikel 39/14, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster niet gevolgd worden in haar besluit dat het Frans als proceduretaal moet gehanteerd worden conform artikel 39/14, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van,

“□ L'article 7 de l'arrêté royal du 17 mai 2007 fixant des modalités d'exécution de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

□ L'article 7, 62, 74/11, §1, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

□ Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

□ Du devoir de minutie en tant que composante du principe de bonne administration.”

Verzoekster betoogt onder meer als volgt :

“En ce que, la partie adverse prend d'une part un ordre de quitter le territoire daté du 10.01.2013 par « demande 9ter refusée le 11.01.2013 » et d'autre part un OQT avec une décision d'interdiction d'entrée motivée par l'inexécution d'un ordre de quitter le territoire antérieur.

Alors que, la première demande 9ter de la requérante était en fait déclarée irrecevable et ce le 10.01.2013 ET la requérante était placée en séjour légal suite à sa deuxième demande 9ter déclarée recevable.

(...)

3. Considérant que l'acte attaqué mentionne dans un premier temps (pour l'OQT) une décision encore inexistante du 11.01.2013 et ensuite une obligation de retour par OQT antérieur, mais devenu sans objet vu le séjour légal accordé à la requérante dans le cadre de sa deuxième demande d'autorisation de séjour pour motif médical.

Rappelons les faits : le 15.10.2012, la requérante a introduit une demande. Le 10.01.2013, l'Office des étrangers a déclaré la demande irrecevable. Le même jour l'Office a pris ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée (annexe 13 sexies), mais ne l'a pas fait signifier à la requérante. En date du 27.02.2013 la requérante a introduit une nouvelle demande d'autorisation de séjour basée sur l'article 9ter de la Loi précitée. L'Office des Etrangers a déclaré cette demande recevable le 04/07/2013 mais a rejeté par après (sur le fond) cette demande par décision du 24.02.2014. Et l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée (Annexe 13 sexies) du 10.01.2013 était notifiée le même jour.

La deuxième demande était dès lors déclarée recevable et la requérante était mise en possession d'une attestation d'immatriculation, valable jusqu'au 04.04.2014 ! (pièce 3)

Que, par conséquent, la décision d'ordre de quitter le territoire antérieur du 10.10.2012 disparaît implicitement de l'ordre juridique. Il en vaut de même pour l'ordre, acte attaqué, du 10.01.2013 qui s'en réfère.

Ainsi le CCE dans le même sens dans un arrêt du 23.10.2013 n° 112.609 concernant une situation identique (pièce 4).

Que selon cette jurisprudence la partie adverse ne saurait fonder sa décision sur une décision qui a été retirée implicitement.

Ou encore moins elle a pu notifier le 04/04/2014 une décision d'interdiction d'entrée du 10/01/2013 au motif précisément qu'une décision entre temps inexistante (10.10.2012) - sur laquelle elle est basée - n'aurait pas été respectée.

Qu'au surplus, par la décision de recevabilité du 04/07/2013 de la seconde demande 9ter, la requérante était de nouveau en séjour légal.

Qu'en conséquence, l'ordre de quitter le territoire du 10.10.2012 ne pouvait plus exister. L'acte attaqué – annexe 13 sexies – du 10.01.2013 non plus.

Que fonder une telle décision (annexe 13 sexies - la décision litigieuse) sur un ordre de quitter le territoire disparu et donc inexistant témoigne d'une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie adverse et d'une manque criant de minutie.

Ainsi que de délivrer, après plus d'un an, une telle décision (attaquée) en soi aussi disparue.

Que par conséquent, la motivation n'est nullement sérieuse et contrevient manifestement aux exigences d'une motivation adéquate précise et fondée sur des éléments de faits et de droit qui sont pertinents.

Que, dans ce cadre, la motivation contrevient aux articles 62 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 visés au moyen.

Que le premier moyen est donc fondé."

3.2. Verwerende partij stelt aangaande deze kritiek het volgende in haar nota met opmerkingen:

"(...)

Verzoekster kan bovendien niet dienstig voorhouden als zou het bevel om het grondgebied te verlaten, aan haar ter kennis gebracht op 10 oktober 2012, impliciet zijn ingetrokken, doordat haar tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard.

Vooreerst werd dit bevel genomen vooraleer verzoekster een tweede aanvraag indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (ingediend op 27 februari 2013) en ingevolge het feit dat zij op dat moment langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in geslaagd was het bewijs te leveren dat die termijn niet overschreden werd. Zij werd op grond van haar aankomstverklaring immers slechts toegelaten tot verblijf tot 14 september 2012. Zij bevond zich derhalve illegaal op het grondgebied.

De regelmatigheid van de beslissing moet worden beoordeeld op grond van de gegevens waarover verwerende partij op het ogenblik van de beslissing beschikte. Op 10 oktober 2012 was er nog geenszins sprake van een tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster liet na tijdig enige beroep in te stellen tegen dat bevel, zodat het thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en verwerende partij er zich terecht op kan beroepen.

Voor zoveel haar kritiek dus gericht is tegen het bevel dat haar ter kennis werd gebracht op 10 oktober 2012, dient te worden opgemerkt dat dit niet de thans bestreden beslissing uitmaakt.

Het feit dat haar tweede aanvraag ontvankelijk werd verklaard waardoor haar een attest van immatriculatie werd afgeleverd, doet geen afbreuk aan de geldigheid van het voormelde bevel. Een attest van immatriculatie verleent verzoekster overigens geen verblijfsrecht. Zij werd op dat moment enkel gedoogd op het grondgebied voor de duur die nodig was voor de behandeling van haar tweede aanvraag.

Verzoekster, die niet ontkent dat zij op het moment dat het bevel van 18 september 2012 werd genomen zich illegaal op het grondgebied bevond, gaat er derhalve verkeerdelijk van uit dat het bevel impliciet

zou zijn ingetrokken, waardoor ook het thans bestreden bevel zou moeten worden ingetrokken nu daarnaar verwezen wordt.

Uit wat voorgaat blijkt dat verzoekster de voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is niet ernstig”.

3.3. Verzoekster werpt onder meer de schending op van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Voormelde reglementaire bepaling komt erop neer dat een vreemdeling die op ontvankelijke wijze een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, quod in casu, ingeschreven wordt in het vreemdelingenregister en recht heeft op een attest van immatriculatie, model A. Dit houdt in casu in dat verzoeker gemachtigd was tot een voorlopig verblijf in het Rijk totdat er een beslissing ten gronde komt van de verwerende partij inzake de aangevraagde verblijfsmachtiging. Verwerende partij kan dan ook niet dienstig opwerpen in haar nota dat verzoekster enkel “gedoogd” werd op het grondgebied te verblijven voor de duur die nodig was voor de behandeling van haar tweede aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekster terecht aangeeft, heeft dit attest van immatriculatie, met de hieruit voortvloeiende tijdelijk verblijfsmachtiging als gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 september 2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2013, die eerder gegeven werden, moeten worden beschouwd als zijnde impliciet ingetrokken (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Verwerende partij kan dit niet omzeilen door slechts na de afwijzing van verzoeksters tweede aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing te betekenen. Verzoekster kan niet worden onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar illegale verblijfsituatie vaststelt op 10 januari 2013, terwijl deze vaststelling is komen te vervallen op 4 juli 2013 – dag waarop verzoeker een attest van immatriculatie kreeg uitgereikt – en om dezelfde reden kan verzoekster niet verweten worden geen uitvoering te hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van 18 september 2012 en betekend werd 10 oktober 2012. Verwerende partij kan niet dienstig abstractie maken van gebeurtenissen die plaatsgrijpen na de bevelen om het grondgebied te verlaten die gegeven werden op 18 september 2012 en 10 januari 2013 en die een impact hebben op de vastgestelde illegale verblijfsituatie van verzoeker.

Derhalve is de kritiek van verzoekster dat verwerende partij artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet geschonden heeft, terecht. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden ze niet besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar eerste middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA